

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J.O. G.**, nar. ..., státní příslušnost ..., hlášen k pobytu ..., bytem ..., proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM 170 34, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2013, č. j. ...

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadal rozhodnutí vydané Ministerstvem vnitra ČR dne 11. 9. 2013 pod č. j.: ..., kdy žalovaný rozhodl tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14 a) a § 14 b) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje. V žalobě žalobce sdělil, že původně podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR 18. 1. 2010 z důvodu obavy před trestním stíháním. Jeho žádosti nebylo vyhověno rozhodnutím č. j. ... dne 4. 2. 2010. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobu a Krajský soud v Praze vydal rozsudek č. j. 45Az 10/2010 – 71 dne 12. 7. 2011 a rozhodl tak, že věc byla vrácena k dalšímu řízení žalovanému k posouzení, zda žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Napadeným rozhodnutím pak bylo deklarováno, že se doplňková ochrana neposkytuje.

Žalobce je však přesvědčený, že splňuje podmínky udělení mezinárodní ochrany, a to minimálně udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14 a) odst. 2 b), zák. č. 325/1999 Sb., a to z následujících důvodů:

Při návratu do země by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a to mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Z důvodu takového nebezpečí nemůže žalobce využít ochrany státu, jehož je státním občanem. Žalobce se v průběhu celého správního řízení snažil vysvětlovat, že jeho obavy vyplývají z toho, že jako policista v ... neuposlechl pokynu svého nadřízeného, resp. že změnil svoji výpověď, která se týkala spáchání trestného činu znásilnění. Jeho nadřízený mu původně přikázal, aby věc neoznamoval, žalobce si to pak rozmyslel a vše oznámil prokurátorovi. Jak se celý případ dále vyvíjel, neví, protože odcestoval do ČR. Předpokládá, že jeho nadřízený a kolegové měli nějaké problémy, protože ještě před jeho odjezdem do ČR žalobce napadli. Je samozřejmé, že proti žalobci nebylo z důvodu tohoto jeho postupu zahájeno žádné řízení, proto by nebyl zákonný důvod. Spíše se žalobce domnívá, jak už uvedl, že jeho nadřízený, nebo bývalý kolegové měli v souvislosti s jeho postupem potíže, ať už s pachateli, kteří jim dle názoru žalobce poskytli úplatek, nebo s nadřízenými. To řešili tím, že žalobce napadli v baru. Má ale důvodné obavy, že by se pouze s tím nespokojili a pokusili by se žalobci pomstít, k čemuž by si mohli jako policisté najít nějaké záminky. Protože žalobce odcestoval, věc dále neřešili, ani řešit nemohli. Obává se však, že v případě jeho návratu do Mongolska, by znovu proti němu podnikli nějaké kroky, vykonstruovaly by proti němu falešné obvinění a postarali by se o jeho uvěznění, nebo alespoň vazbu. A právě toho by se obával, neboť je přesvědčen, že mají možnost využít svých kontaktů a známostí, aby mu ve vězení způsobili co největší újmu. Jeho obava z nelidského a ponižujícího zacházení při případném uvěznění je vzhledem ke všem okolnostem zcela důvodná. Využití ochrany státních institucí je v tomto případě problematické, protože sami bývalí kolegové jsou součástí systému státní moci a žalobce by neměl důvěru v nestranné posouzení.

To je tedy hlavní důvod jeho obav z návratu do ... Je přesvědčen, na rozdíl od správního orgánu, že jeho výpovědi ve správním řízení nejsou v rozporu. Žalobce situaci původně řešil vycestováním za prací a teprve, když z důvodu krize přišel v ČR o zaměstnání, vyvstala nutnost pokusit se vše řešit podáním žádosti o mezinárodní ochranu, tak aby se nemusel do ... vracet. Pokud svoji situaci řešil neobratně či zmatečně, bylo to způsobeno jeho neznalostí prostředí, jazyka a předpisů a obavou o své bezpečí. Neměl v úmyslu nějak zneužívat právních předpisů ČR.

Na základě uvedených skutečností navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil správnímu orgánu s tím, že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14 a) zákona o azylu splňuje.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem, nesouhlasí s nimi, neboť dle jeho názoru nejsou způsobitelné zrušit napadené rozhodnutí. Odkázal na provedené řízení a na spisový materiál uvedený k žádosti jmenovaného.

Žalovaný má po provedeném řízení za prokázané, že žalobci nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, tak jak je namítáno v žalobě.

Žalobce v pohovoru ze dne 28. 1. 2010 výslovně uvedl, že jej nehledá policie, jen tři vyšetřovatelé si to s ním budou chtít vyřídit. Takové jednání by však, pokud by k němu vůbec

došlo, bylo nutné definovat jako exces jednotlivců, nikoliv jako jednání relevantní z hlediska zákona o azylu. Navíc, ať žalobce nyní namítá, že by proti němu mohli vykonstruovat falešné obvinění a postarali by se o jeho uvěznění, je zřejmé, že až do jeho odjezdu z vlasti na konci srpna 2006, proti němu nic nepodnikli. Dle názoru žalované je zcela nelogické, aby tak činili nyní, po více než 7 letech od proběhlého incidentu.

Ač žalobce namítá, že svoji situaci řešil původně vycestováním za prací, ani toto tvrzení se nezakládá na pravdě, neboť z evidence CIS vyplývá, že svoji první žádost o vízum za účelem zaměstnání podal dne 4. 4. 2006, tedy ještě předtím, než změnil svoji výpověď u prokurátora, od čehož odvíjí vznik svých obav. Je tedy zcela zřejmé, že jeho odchod z vlasti byl nějakou dobu plánován a nebyl motivován žádnou bezprostřední událostí.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by správní orgán při svém postupu porušil některá ustanovená zákona o azylu či správního řádu a nedomnívá se tedy, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné nebo že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech.

Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 soudního řádu správního – dále jen „s.ř.s.“), po splnění podmínek ust. § 51 s.ř.s. rozhodl o věci samé bez jednání.

Krajský soud v Brně zjistil ze spisu sp. zn. 45Az 10/2010 Krajského soudu v Praze pro věc samou tyto podstatné skutečnosti.

O žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kterou tento podal dne 18. 1. 2010, rozhodl žalovaný dne 4. 2. 2010 pod č. j. ... tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany se zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů).

Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu v platném znění, se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel uvádí skutečnosti zjevně nevěrohodné.

V odůvodnění uvedeného rozhodnutí správní orgán, který ve věci rozhodoval, hodnotil, zda skutečnosti uváděné žalobcem v průběhu řízení je možno posoudit jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. a), b), zákona o azylu, v platném znění. Žádost výše jmenovaného posuzoval správní orgán na pozadí informací, které shromáždil v průběhu správního řízení. Vedle výpovědi jmenovaného vycházel z informace Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v ... za rok 2008 ze dne 25. 2. 2009,

z informací z databanky ČTK, z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR, č. j. ... ze dne 18. 7. 2007 a z trestního zákona Mongolska. S těmito podklady, jak uvedeno, měl žadatel možnost se seznámit a vyjádřit se k nim.

V tomto rozhodnutí správní orgán konstatoval, že žadatelova výpověď postrádá takové znaky, které by pravdivá a úplná výpověď měla mít. Jeho výpovědi jsou v zásadních záležitostech nekonzistentní a nelogické a v podstatných bodech si protirečí. Jako zcela nevěrohodné vyhodnotil správní orgán především žadatelovo tvrzení o tom, že měl v ... problém s policejními vyšetřovateli, kteří po něm pátrají. Své výpovědi ohledně tohoto problému neustále měnil. Jednou tvrdil, že byl mučen, bit a šikanován nadřízenými, posléze sdělil, že mučen nebyl vůbec, šikana se omezila na neustálou kritiku jeho práce ze strany nadřízeného a bit byl pouze jednou, když jej údajně napadli vyšetřovatelé. Nejprve také prohlašoval, že svou výpověď před prokurátorem změnil, až když získal české vízum, posléze tvrdil, že to bylo ještě před jeho udělením. Uváděl také, že zaměstnání opustil kvůli tomu, že se chystal odjet za prací do ČR. Výslovně přitom prohlásil, že motivem jeho cesty byl výdělek. Proti tomu na jiném místě tvrdil, že zaměstnání opustil, protože se obával problémů ze strany nadřízeného. Zároveň však prohlásil, že žádné problémy neměl, kromě rvačky na rozlučkovém večírku 3 dny před jeho odjezdem. Z jeho výpovědi jednoznačně vyplývá, že byl rozhodnut odjet do ČR za výdělkem již předtím, než údajně změnil svou výpověď před prokurátorem. To ale také znamená, že bez ohledu na údajné problémy chtěl opustit zaměstnání již před jejich počátkem. Tyto rozpory nijak nevysvětlil, naopak je spíše prohluboval. Naprosto nelogické je jeho tvrzení o tom, že se obává nebezpečí ze strany výše zmíněných vyšetřovatelů. Údajně mu od nich i po čtyřech letech hrozí, že by jej mohli „odstranit“. Přitom však po incidentu, kdy jej napadli a on jednoho udeřil lahví, zcela bez problémů ještě přibližně 1,5 měsíce pobýval doma a chodil do zaměstnání a tito vyšetřovatelé jej začali hledat teprve, když domov opustil. Přitom na jeho změnu výpovědi před prokurátorem reagovali okamžitě, během několika dní. Zde pak svá vyjádření měnil, když v žádosti tvrdil, že proti němu chtěli nadřízení vykonstruovat obvinění. Poté při pohovoru nejprve toto tvrzení popřel, ale vzápětí se k němu v jiné podobě vrátil. Nově totiž tvrdil, že by v případě návratu do ... mohl být vzat do vazby a zlikvidován právě kvůli vykonstruovanému obvinění ze strany zmiňovaných vyšetřovatelů. Reagoval tak na dotaz správního orgánu, proč by mu mělo hrozit uvěznění a likvidace. Původně však tuto údajnou hrozbu spojoval se rvačkou a zraněním jeho známého těsně před jeho odjezdem z vlasti. Když byl jmenovaný s těmito rozpory konfrontován, sdělil pouze, že na to nemá co odpovédět. Dvě zcela odlišné verze má i vysvětlení, proč žadatel odcestoval z ČR do První, totiž že v důsledku hospodářské krize ztratil zaměstnání a snažil se najít nové v Nizozemsku, kde mu práci slíbili jeho známí, je v jeho situaci naprosto pochopitelné. Druhé se však snaží správnímu orgánu vnutit zcela absurdní představu, že po jmenovaném v ČR pátrali mongolští policisté v souvislosti s opileckou rvačkou. Sám žadatel pak připustil, že nevypovídá pravdivě, když tvrdil, že mu hrozí trest odnětí svobody na 2-5 let pro ublížení na zdraví. Tvrdil totiž, že by jeho případ byl posuzován přísněji, protože by mu přitížilo zneužití pravomoci. Teprve, když mu bylo správním orgánem připomenuto, že v té době již nebyl policistou, přiznal, že neví, co by mu hrozilo, že to řekl „jen jako příklad“. K dovršení všeho prohlásil, že neví, zda je v ... vůbec trestně stíhán. Správní orgán tak na základě všech výše uvedených rozporů konstatoval, že žadatelova výpověď je naprosto nevěrohodná a nelze jej tedy považovat za osobu ve vlasti pronásledovanou či jakýmkoliv způsobem ohrožovanou. Na základě výše uvedeného správní orgán shledal důvod pro uplatnění ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, v platném znění.

Dále ve věci je podstatné, že Krajský soud v Praze rozhodoval ve věci (již podruhé) 12. 7. 2011, kdy rozsudkem č. j. 45Az 10/2010 – 71 rozhodnutí ze dne 4. 2. 2010, č. j. ... zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V odůvodnění rozsudku uvedeno, že samotný závěr žalovaného o tom, že výpověď žalobce, která je pro správní řízení o udělení mezinárodní ochrany zcela stěžejní, je nekonzistentní a zjevně nevěrohodná, musí potvrdit i správní soud. Žalobce opakovaně uváděl, že do ČR přicestoval z důvodu pracovního výdělku a po ztrátě zaměstnání a následném vyhoštění zkusil z téhož důvodu odcestovat dále do Už jen z toho je zřejmé, že údajné obavy z trestního stíhání a likvidace jeho osoba ve vazbě nebral do úvahy či je (nepochopitelně) nepovažoval za významné a přichází s nimi až v okamžiku, kdy byl žalobce vyhoštěn z ... zpět do ČR. Navíc se jeví jako nepochopitelná konstrukce, kdy žalobce spojuje riziko osobní likvidace s údajnou hrozbou trestního stíhání v souvislosti s již 4 roky starým napadením osob na svém rozlučkovém večírku, zatímco důvod této likvidace má vyplývat ze změny jeho výpovědi v případě jim vyšetřovaného (zcela odlišného) trestného činu. Žalobce si přitom v otázkách časové souslednosti jednotlivých událostí odporoval, kdy nebylo zřejmé, zda po změně výpovědi měl ještě u policie dále pracovat či ke změně výpovědi přistoupil až po odchodu od policie, zda v té době již měl vízum či o něj teprve žádal. Značné rozpory pak existovaly i mezi tvrzeními v žádosti o mezinárodní ochranu a tvrzeními v následném pohovoru. Z těchto okolností považoval i správní soud údaje uváděné žalobcem za pochybné, stěží uvěřitelné a účelově fabulované. K tomuto závěru soud dospěl již na základě samotné výpovědi žalobce a další dokazování pro účely aplikace ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu nebylo třeba. I kdyby pak byly hodnoceny žalobcem uváděná tvrzení z pohledu možnosti udělit azyl podle § 12 zákona o azylu (což s ohledem na jejich zjevnou nedůvěryhodnost ani nemá smyslu – v tomto ohledu soud napadenému rozhodnutí nedostatek odůvodnění nevytýká), nejedná se o důvody podle tohoto ustanovení relevantní. Žalobce totiž nemá být ani podle svých tvrzení stíhán pro svou politickou činnost, z důvodu náboženských, rasových či jinak diskriminačních. Z tohoto hlediska tak soud nemůže ani přisvědčit žalobní námitce, podle níž si žalovaný neobstaral dostatek důkazního materiálu.

Dále pak v odůvodnění uvedeno, že pokud jde o otázku doplňkové ochrany podle § 14 a) azylového zákona, žalobce v žalobě výslovně namítá, že v případě návratu do ... bude vystaven trestnímu stíhání a v této souvislosti mu hrozí mučení ze strany policistů, jako je např. pálení cigaretami či bití holemi. Na základě této námítky je správní soud povinen přezkoumat i závěry žalovaného, proč žalobci nebyla udělena doplňková ochrana. Napadené rozhodnutí však tento závěr nijak nezdůvodňuje, což nutně soudu brání provést přezkum rozhodnutí ve vztahu k této otázce. Soud tak nezbylo, než stejně jako v původním rozsudku (s ohledem na judikaturu NSS však nikoliv automaticky z moci úřední) zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost s ohledem na nedostatek odůvodnění.

Uvedeno, že ze shora uvedených důvodů proto Krajský soud v Praze žalobě vyhověl a podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení se žalovaný bude zabývat otázkou, zda v případě žalobce jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany a své závěry uvede v odůvodnění nového rozhodnutí.

Na základě tohoto citovaného rozsudku Krajského soudu v Praze pak žalovaný vydal rozhodnutí 11. 9. 2013 pod č. j. ..., které je předmětem nynějšího přezkumu.

Z odůvodnění tohoto rozhodnutí ale i ze správního spisu pak bylo zjištěno, že žalovaný, vázaný právním názorem vysloveným v rozsudku Krajského soudu v Praze opětovně posoudil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

Doplnil řízení o další pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který byl proveden 3. 9. 2011, opět za přítomnosti tlumočníka z jazyka mongolského. V doplňujícím pohovoru žalobce uvedl, že v srpnu roku 2006 odcestoval z ... do ČR za prací. Do ČR přijel cíleně z důvodu, že zde již pobývala jeho sestra, která mu zajistila pracovní smlouvu, na jejímž základě získal pracovní vízum. Přicestoval s cestovním pasem a pracovním vízem, po příjezdu do ČR nastoupil do zaměstnání v Správní orgán uvedl, že si ověřoval, zda souhlasí údaje, získané z CIS, z nichž vyplývá, že jmenovaný měl ode dne 19. 6. 2006 do 1. 1. 2010 povolen pobyt v ČR za účelem zaměstnání.

V tomto v pohovoru žalobce uvedl, že tyto údaje souhlasí a potvrdil, že na území ČR měl povolen pobyt ještě před svým příjezdem do ČR, neboť přicestoval až v srpnu 2006. Uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR podal v době, kdy pozbyl povolení k legálnímu pobytu na území ČR a jelikož se do ... nechtěl vrátit, využil k legalizaci svého pobytu v ČR institutu azylu. Sdělil, že má u sebe cestovní doklad a sdělil, že v současné době je zaměstnán v ... ve firmě ... což je společnost vyrábějící automobilové volanty. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že od roku 2008 měl kožní potíže, po jejichž vyšetření mu lékař řekl, že má potíže s játry. Žádné léky pravidelně neužívá, kouří, alkohol pije jen společensky. V ... žije jeho matka a 5 sourozenců, je s nimi v telefonickém a internetovém kontaktu. V případě návratu do ... se obává potíží ze strany soukromých osob, jeho bývalých kolegů. Uvedl, že oficiálně proti jeho osobě nebylo vzneseno žádné trestní obvinění. V závěru uvedl, že si přeje zůstat v ČR. Sdělil, že všechny okolnosti odjezdu z vlasti i k zahájení řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany sdělil.

Správní orgán pak uvedl, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce byla jednak snaha žadatele o legalizaci jeho pobytu v ČR, a to po zrušení jeho povolení k pobytu na území ČR za účelem zaměstnání a dále jeho neochota k návratu do vlasti, kde se obává jednání soukromých osob, jeho bývalých kolegů.

Správní orgán pak v rozhodnutí uvedl, že při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Sdělil, že kromě žádosti o mezinárodní ochranu, protokolů o pohovorech a informace z informačního systému Policie ČR (CIS), využil správní orgán Informaci Ministerstva zahraničních věcí č. j. ... ze dne 20. 8. 2013, k č. j. ... Zprávu o dodržování lidských práv v ... za rok 2012, vydanou Ministerstvem zahraničí USA ze dne 1. 8. 2013, Zprávu mezinárodní organizace pro migraci (IOM), aktualizovaná v lednu 2012 ze dne 27. 4. 2012 a aktuální informace databanky ČTK „Země světa ...“.

Soud zjistil, že všechny tyto informace jsou součástí spisového materiálu, který měl soud k dispozici. Dále soud zjistil z odůvodnění rozhodnutí ale i z připojeného spisového materiálu, že 3. 9. 2013 byla žadateli o udělení mezinárodní ochrany dána možnost dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí z výše uvedenými informacemi, vyjádřit se k nim, navrhnout další důkazy pro vydání rozhodnutí či vyjádřit své námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Bylo zjištěno, že žalovaný této možnosti využil, chtěl se s informacemi seznámit a sdělil, že mu dostačuje výčet informací, podrobně se seznamovat nechtěl, nechtěl nic doplnit, sdělil pouze, že chce zůstat dále v klidu v ČR.

V rozhodnutí pak bylo konstatováno v ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, dle něhož se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Správní orgán pak v odůvodnění uvedl, že odkázal na své rozhodnutí ze dne 4. 2. 2010, č. j. ..., když uvedl, že jeho zákonnost i věcná správnost byla potvrzena rozsudkem Krajského soudu v Praze sp. zn. 45Az 10/2010 – 71 ze dne 12. 7. 2011 a správní orgán vzhledem k aktuální výpovědi žadatele o azyl (z 3. 9. 2013 – pohovor) neshledal důvod pro jeho revizi. Uvedl, že nemá žádný důvod posuzovat tyto skutečnosti rozdílně a odkázal tedy na své rozhodnutí ze 4. 2. 2010.

Správní orgán tak v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl se neuděluje.

Dále bylo konstatováno ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, dle něhož se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Žalovaný pak uvedl, že po provedeném správních řízení nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Konkrétně pak opět odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 4. 2. 2010, když opět poukázal na to, že zákonnost i věcnou správnost rozhodnutí potvrdil Krajský soud v Praze ve svém rozsudku č. j. 45Az 10/2010 – 71 a správní orgán vzhledem k současné žadatelově výpovědi neshledal důvod pro jeho revizi.

Dále pak bylo konstatováno ust. § 13 zákona o azylu a správní orgán uvedl, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany nesplňuje důvody pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny a azyl se neuděluje.

Dále bylo z odůvodnění rozhodnutí shledáno, že žalovaný se podrobně zabýval i tím, zda žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu, dle něhož, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný k tomuto uvedl, že se zabýval zejména rodinou, sociální a ekonomickou situací žadatele o mezinárodní ochranu a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žadatel sám se v průběhu správního řízení tohoto specifického typu azylu nedomáhal a nehovořil ani o konkrétních skutečnostech, které by měl vzít správní orgán v této souvislosti v potaz. Uvedl, že od roku 2008 měl kožní potíže, po jejich vyšetření lékař konstatoval souvislost s játry, nicméně jmenovaný pravidelně neužívá žádné léky, neléčí se. Léky užívá jen při občasných potížích. Jeho zdravotní stav jej rozhodně bezprostředně neohrožuje na životě, což i výslovně potvrdil, neboť sdělil, že v současné době se cítí dobře. Na základě zhodnocení všech těchto aspektů správní orgán konstatoval, že nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

S ohledem na zrušující rozsudek Krajského soudu v Praze se pak žalovaný, jak bylo zjištěno z odůvodnění rozhodnutí ze dne 11. 9. 2013 velmi podrobně zabýval, zda žalobce splňuje či nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14 a) zákona o azylu. Uvedl, že vycházel především při posuzování této otázky z výpovědi samotného posuzovaného a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Kromě žádosti o mezinárodní ochranu, protokolu o pohovorech a informace z Informačního systému Policie ČR (CIS), využil správní orgán informaci Ministerstva zahraničních věcí č. j. ... ze dne 20. 8. 2013, k č. j. ... Zprávu o dodržování lidských práv v ... za rok 2012, vydanou Ministerstvem zahraničí USA ze dne 1. 8. 2013, Zprávu mezinárodní organizace pro migraci (IOM), aktualizovaná v lednu 2012, ze dne 27. 4. 2012 a aktuální informace databanky ČTK „Země světa, ...“. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany. Dále uvedeno, že v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu v platném znění, byla dne 3. 9. 2013 žadateli dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Výše jmenovaný této možnosti využil a uvedl, že se chce s informacemi seznámit. Dále sdělil, že mu dostačuje výčet informací, podrobně se seznamovat nechtěl a uvedl, že jen hodlá nadále setrvat na území ČR. Nenavrhl žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu a ani proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námitky.

Ve správním spise se skutečně, jak soud zjistil, nachází veškeré shora citované informace o situaci v ... a také protokol z 3. 9. 2013, z něhož vyplývají skutečnosti, které jsou uvedeny v rozhodnutí žalovaného, a které soud citoval.

Dle § 14 a) odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14 a) odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo

vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že žadatel o azyl neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti.

Dále pak žalovaný uvedl, že se zabýval otázkou, zda žadateli o mezinárodní ochranu hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Pokud se týká posouzení skutečnosti, zda žadateli po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému, či ponižujícímu zacházení nebo trestání, konstatoval správní orgán, že k takovému závěru nedospěl. Znění tohoto zákonného ustanovení bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“, vycházel proto správní orgán rozhodující ve věci z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Z jeho judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy, o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žadatel ve své výpovědi uvedl, že se obává návratu do vlasti, a to z důvodu obavy z jednání jeho bývalých kolegů policistů.

Správní orgán, jak uvedl si vzhledem k žadatelově výpovědi ohledně jeho obav z jednání jeho bývalých kolegů po návratu do vlasti obstaral Informaci Ministerstva zahraničních věcí č. j. ... ze dne 20. 8. 2013 k č. j. ..., která v otázce potíží bývalého policisty, dlouhodobě žijícího v zahraničí, po návratu do vlasti uvádí, že „po dlouhodobém pobytu v zahraničí by takový policista s největší pravděpodobností problém při návratu do ... mít neměl. Jak známo, mnoho mongolských státních příslušníků různých profesí pracovalo či pracuje v zahraničí, především z důvodu vyšších výdělků a zabezpečení rodiny. Po návratu do ... by takové osoby potíže zásadně neměly mít a nelze předjímat problémy jen kvůli pobytu v zahraničí. Jiná by ale byla situace, kdyby taková osoba mohla být z pohledu mongolského práva problematická již před odjezdem z ... (např. dluhy, služební problémy spojené např. s činností příslušníka policie řešené odjezdem do ciziny atp.). Zde nelze vyloučit i následný postih, nikoliv však z pohledu pobytu v zahraničí. Záleželo by na konkrétním posouzení záležitostí“. Správní orgán konstatoval, že jednak žadatel připustil, že nevypovídal pravdivě, když tvrdil, že mu hrozí trest odnětí svobody na 2-5 let pro ublížení na zdraví, a to v případě rvačky na rozlučkovém večírku. Tvrdil totiž, že by jeho případ byl posuzován přísněji, a to protože by mu přitížilo zneužití pravomoci. Teprve, když mu bylo správním orgánem připomenuto, že v té době již nebyl policistou, přiznal, že neví, co by mu hrozilo, že to řekl „jen jako příklad“. K dovršení všeho prohlásil, že neví, zda je v ... vůbec trestně stíhán, což v doplňkovém pohovoru opravil v tom smyslu, že proti jeho osobě nikdy nebylo oficiálně vzneseno žádné trestní obvinění. Žadatel rovněž objasnil, že nebyl mučen ani vystaven nelidskému či ponižujícímu zacházení. Tvrzené obavy z jednání bývalých kolegů použil ve své výpovědi zcela účelově, a to s cílem vyvolat ve správním orgánu domněnku o jeho pronásledování v zemi původu. Toto je ovšem zcela nevěrohodné a zcela účelově použité prohlášení žadatele, neboť, jak správní orgán zjistil, po incidentu s bývalými kolegy ještě

nějakou dobu normálně chodil do práce, a pokud by tak z jejich strany byl úmysl mu skutečně fyzicky ublížit, měli k tomu dostatek prostoru ještě v době jeho pobytu v Správní orgán konstatuje, že výpověď žadatele je naprosto nevěrohodná a nelze jí tedy považovat za osobu ve vlasti pronásledovanou či jakýmkoliv způsobem ohrožovanou. Žalovaný uvedl, že po zhodnocení výpovědi žadatele a okolnostem jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavního motivu odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl žalovaný rozhodující ve věci k závěru, že by výše jmenovanému žadateli o mezinárodní ochranu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14 a) odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

Správní orgán v případě výše jmenovaného posuzoval také otázku, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z citovaných informačních zdrojů, jakož i zpravodajství ČTK, je správnímu orgánu rovněž známo, že v zemi původu žadatele neprobíhá takovýto ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14 a) odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Případné vycestování výše uvedeného žadatele po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žadatelem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Správní orgán tak dospěl k závěru, že uvedený žadatel o mezinárodní ochranu nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14 a) zákona o azylu a doplňková ochrana se neuděluje.

Dospěl také k závěru, že nesplňuje ani podmínky § 14 b) zákona o azylu.

Skutkové a právní posouzení věci krajským soudem.

Žaloba důvodná není.

Žalovaný se ve svém novém rozhodnutí vydaném dne 11. 9. 2013 velmi podrobně zabýval tím, zda žalobce splňuje podmínky ustanovení § 12, 13, 14, 14a) a 14b) zákona o azylu. Vyšel přitom zejména ze skutečností, které žalobce uvedl v obou s ním uskutečněných pohovorech, v žádosti o udělení azylu a samozřejmě velmi důkladně a pečlivě hodnotil politickou a bezpečnostní situaci a stav dodržování lidských práv v ..., přičemž vyšel z několika informačních zdrojů a informace v tomto směru jsou založeny ve správním spise, z něhož také vyplývá, že s nimi byl žalobce seznámen, nic proti nim nenamítal ani ke způsobu jejich získání, sám sdělil, že výčet informací je dostatečný. Ničeho tedy ke skutečnostem uváděným v těchto zprávách neměl.

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žalobce zcela jednoznačně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle shora citovaných zákonných ustanovení. To, že nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12, vyplynulo už z rozsudku Krajského soudu v Praze z 12. 7. 2011, kdy i tento soud výpověď žalobce, která je pro správní řízení o udělení

mezinárodní ochrany naprosto stěžejní, jako nekonzistentní a zjevně nevěrohodnou, když v tomto směru se s rozhodnutím správního orgánu Krajský soud v Praze zcela ztotožnil a neměl ničeho ani proti odůvodnění uvedeného správního rozhodnutí.

Rozhodnutí žalovaného ze 4. 2. 2010 však přesto zrušil, neboť žalovaný dle názoru Krajského soudu v Praze se nevypořádá s otázkou možnosti udělení doplňkové ochrany dle § 14a) zákona o azylu.

Krajský soud v Brně dospěl v závěru po doplnění dokazování o doplňující pohovor se žalobcem a doplnění informací o bezpečnostní a politické situaci v ... a dodržování lidských práv v ..., že žalobce rozhodně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, což vyplynulo přímo ze skutečností, které uvedl sám žalobce, přičemž i Krajský soud v Brně zdůrazňuje, že výpovědi žalobce jsou zcela nekonzistentní a i tento soud zdůrazňuje, že věrohodná výpověď samotného žadatele o mezinárodní ochranu je základem pro řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Bylo však prokázáno, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany, neboť bylo zcela jednoznačně prokázáno, že žalobci nehrozí žádná ze skutečností uváděných v § 14 a) odst. 2 zákona o azylu. Na území ... není žádný vnitřní ani mezinárodní ozbrojený konflikt a pouze proto, že žalobce odjel do ČR, kde si časem chtěl zlegalizovat pobyt, chce zde zůstat žít a pracovat, mu v případě návratu do ... žádné skutečné a vážné nebezpečí nehrozí, což správní orgán také zjistil.

Soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný se řádně vypořádal se skutečnostmi, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, v tomto směru provedl naprosto dostačující dokazování a ani proti odůvodnění rozhodnutí Krajský soud v Brně námitky nemá, s tímto odůvodněním se sám ztotožňuje.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, který měl ve věci úspěch kromě běžné úřední činnosti mu žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. března 2014

JUDr. Janou Kubenovou, v. r.
samosoudkyní

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová